

Γιώργος Σεφέρης, Ερωτικός Λόγος, στο *Ποιήματα*, Αθήνα 2004, 6η έκδοση, 26-32.

Γιώργος Σεφέρης
Ερωτικός Λόγος

Ἔστι δε φύλον εν ανθρώποισι ματαιότατον,
ὅστις αισχύνων επιχώρια παπταίνει τα πόρσω,
μεταμώνια θηρεύων ακράντοις ελπίσιν.
ΠΙΝΔΑΡΟΣ

Α'

Ρόδο της μοίρας, γύρευες να βρεις να μας πληγώσεις
μα έσκυβες σαν το μυστικό που πάει να λυτρωθεί
κι ήταν ωραίο το πρόσταγμα που δέχτηκες να δώσεις
κι ήταν το χαμογέλιο σου σαν έτοιμο σπαθί.

Του κύκλου σου το ανέβασμα ζωντάνευε τη χτίση
από τ' αγκάθι σου έφευγε του δρόμου ο στοχασμός
η ορμή μας γλυκοχάραζε γυμνή να σ' αποχτήσει
ο κόσμος ήταν εύκολος. Ένας απλός παλμός.

Γ' (20-24)

Την ακοή μου ως να 'σμιξε κοχύλι βουίζει ο αντίδικος
μακρινός κι αξεδιάλυτος του κόσμου ο θρήνος
μα είναι στιγμές και σβήνουνται και βασιλεύει δίκλωνος
ο λογισμός του πόθου μου, μόνος εκείνος.

Δ' (13-16)

Αυγάζει ξάφνου το άγαλμα. Μα τα κορμιά έχουν σβήσει
στη θάλασσα στον άνεμο στον ήλιο στη βροχή.
Έτσι γεννιούνται οι ομορφιές που μας χαρίζει η φύση
μα ποιος ξέρει αν πέθανε στον κόσμο μια ψυχή.

Μιχάλης Γκανάς, *Παραλογή*, Αθήνα 1993, 7.

Μιχάλης Γκανάς

Έρχονται μέρες που ξεχνάω πώς με λένε.

Έρχονται νύχτες βροχερές βαμβακερές ομίχλες
τ' αλεύρι γίνεται σπυρί ύστερα στάχυ
θροίξει με πολλά δρεπάνια
αψύς Ιούλιος στη μέση του χειμώνα.
Βλέπω το υφαντό του κόσμου να ξηλώνεται
αόρατο το χέρι που ξηλώνει
και τρέμω μην κοπεί το νήμα.
Νήμα νερού στημόνι χωρίς μνήμη
σταγόνα διάφανη σε βρύα και λειχήνες
νιφάδα-χνούδι των βουνών
χαλάζι-φυλλοβόλο
κι άξαφνα σκάφανδρο ζεστό
στην κιβωτό της μήτρας.
Αρχαίο σκοτάδι τήκεται και τρίζει
αχειροποίητη φλογίτσα που το γλείφει.

Συναγωγές υδάτων υετοί πρόγονοι παγετώνες
στην πάχνη ακόμη της ανωνυμίας.